

בבא בתרא פז

עניין: צלוחית ביד תינוק

פרשת חיי שרה

יֵצֵאת לְשֵׂאב מַיִם: וְהָיָה הַנְּעֹר אֲשֶׁר אָמַר אֵלָיָה הֵטִי-נָא
 כַּדָּךְ וְאִשְׁתָּהּ וְאִמְרָהּ שְׂתֵה וְגַם-גְּמִלֶיךָ אֲשַׁקֶּה אֹתָהּ הַכַּחַת
 לְעַבְדְּךָ לְיִצְחָק וּבָה אֲדַע כִּי-עָשִׂית חֶסֶד עִם-אֲדָנִי: וַיְהִי-הוּא
 טָרַם כְּלָה לְדַבָּר וְהָגָה רַבְּקָה יֵצֵאת אֲשֶׁר יִלְדָה לְבִתּוֹ אֶל
 בְּן-מִלְכָּה אִשֶׁת נַחֲוֹר אַחֵי אַבְרָהָם וְכָדָה עַל-שִׁכְמָהּ: וְהַנְּעֹר
 טָבַת מְרֵאָה מְאֹד בְּתוּלָה וְאִישׁ לֹא יָדָעָה וַתֵּרֶד הָעֵינָה
 וַתִּמְלֵא כְּדָה וַתַּעַל: וַיִּרְץ הָעֶבֶד לְקִרְאָתָהּ וַיֹּאמֶר הַגְּמִיאִינִי
 נָא מֵעֵט-מַיִם מִכַּדָּךְ: וַתֹּאמֶר שְׂתֵה אֲדָנִי וַתִּמְהַר וַתֵּרֶד כְּדָה
 עַל-יָדָהּ וַתִּשְׁקָהּ: וַתִּכַּל לְהִשְׁקָתָהּ וַתֹּאמֶר גַּם לְגְמִלֶיךָ
 אֲשַׁאֵב עַד אִם-כָּלוּ לְשִׁתּוֹת: וַתִּמְהַר וַתַּעַר כְּדָה אֶל-הַשְּׁקֵת
 וַתִּרְץ עוֹד אֶל-הַבְּאֵר לְשֵׂאב וַתִּשְׁאֵב לְכָל-גְּמִלּוֹ: וְהָאִישׁ
 מִשְׁתַּאֲהָ לָּהּ מִחֲרִישׁ לְדַעַת הַהֲצִלִיחַ יְהוָה דְּרָכּוֹ אִם-לֹא:

חתם סופר פרשת חיי שרה

והאיש משתחא לה מחריש לה דעת הכללית הי דרכו
 אס לא. כבר כתבתי בזה במקום אחר, וכעת
 מ"ל עוד לכאורה לא היה הניחוש ממש כרצונו שהרי
 הוא אמר שתי וגם גמליך אשקה, והיא לא הוליאה
 בכד מידה כלל רק ציד השקחה לו ולאגשיו ושז
 השקחה הגמלים היא בעלמה, וגם מאי טעם היה
 לה בזה שלא נתנה הכד לו לשחות בעלמו, אלא היא
 היחה קטנה כמבואר בדחז"ל [עתוס' יצמות ס"א
 ע"ב] והיחה גראית בקומחה ושכלה כגדולה אצל
 באמת היחה קטנה, ומבואר במס' ב"ב פ"ז ע"ב
 בסוגית דלוחית ע"ש דהנוטל הלוחית מיד הקטן
 ונוטלו ללרכו נעשה שואל עליו ואסור להחזירו ליד
 הקטן א"כ אי היחה נותנת הכד ליד אליעזר ללרכו
 לשחות לא היה ראוי להחזירו לידה ע"כ לא הוליאה
 בכד מידה, ואמנם אליעזר לא ידע אס היא קטנה
 או אולי גדולה היא וצלי כוונה עשהה כן ונמלא
 שלא הללח הניחוש שלא היה מכון ע"כ משחאה
 מחריש כמסופק בדבר עד שאמרה בה שחאל אנכי
 אשר ילדה מלכה, ופירש"י סוף פ' וירא שצלחה
 נתצטר אצרהם שילדה מלכה גם היא נמלא ממילא
 ידע אליעזר כי קטנה היא והניחוש הללח, ע"כ אז
 ויקוד האיג ושחחוכ לה. [תקפ"ה].